

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 64.

Sjette Sessions anden Samling.

27de Møde.

Torsdagen den 8de Februar.

(Forts.)

Indenrigsministeren: Jeg skal holde mig til, at den ærede Rigsdagsmands Forslag er en Forandring af Lovgivningens tidligere Grundsatninger, ifølge hvilke Amtsaviserne ikke ere Tidender, hvor slige Bekjendtgjørelser skulle optages, men derimod „Stiftsaviserne“. Det forekommer mig heller ikke, at Ophævelsen af Avertissements-Retten for Adressecontoiets Efterretninger kan blive nogen Grund til at indbringe nye Lovforskrifter om Bekjendtgjørelsesmaaden for offentlige Avertissementer, som ikke stemmer med den tidligere Lovgivnings Grundsatninger. Er det i sig ussneligt, at der indføres Lov til at indrykke i Amtstidenderne, bør dette gjælde for alle Amtstidender. I Byen s. Ex., hvor der er 2 Amter, ville slige Bekjendtgjørelser i saa Fald være at indrykke baade i Svendborg Avis og i den i Odense udkommende Stiftsavis; men det ligger udenfor denne Lovs Diemed at indføre en Bestemmelse om Bekjendtgjørelse i Tidender, som ikke tidligere have havt en saadan Ret, og det synes heller ikke at være nødvendigt, naar som den ærede Taler fremhævede, de paaagældende Sagførere og Dvirigheds personer vare tage, hvad de bør gjøre, og indrykke Bekjendtgjørelsen i Amtsaviserne eller i Byens Avis, forsaavidt den er en anden end Amtets Avis. Hvad den fremhævede Erstatning for begaaede Feil angaaer, har den ærede Taler med Føie bemærket, at disse Feil undertiden kunne være de Vedkommende til „stor“ Skade, men i saa Tilfælde forekommer det mig endnu mindre tilraadeligt at lade saadanne Skadeserstatningskrav afgjøre af Ad-

ministrasjonen; dette stemmer i det Hele ikke med Lovgivningens Regler om Afgjørelsen af slige Spørgsmaal. Man kunde vel foreslaae, at Administrasjonen skulde gribe ind, naar dette indskrænkede sig til at bestemme, at der ikke maatte tages Betaling for Indrykkelser, der fulgte af Feil, begaaede fra Redactionens Side og desl. Men, hvor der er Spørgsmaal om en større Formuesbeskadigelse, der synes det mig aldeles ugjortligt at lade Administrationen afgive Kjendelse. Vil man fremdeles trække et Skjelmærke imellem, hvilke Skadeserstatningskrav der skulde afgjøres ved Administrationens Kjendelse, og hvilke af Domstolene, saa maa jeg ogsaa ansee det for utilraadeligt, selv om ikke de med den Berlingste Tidendes Giere Horte Forhandlinger vare til Hinder for Optagelsen af en saadan Bestemmelse. Iøvrigt har Indenrigsministeriet jo en betydelig Myndighed over Stiftsaviserne, ifølge de vedkommende Privilegier, hvilke jeg heller ikke troer ere reelle. Jeg seer saaledes ikke rettere, end at de omhandlede Ulemper kunne afhjælpes ved Opfordring til de Paaagældende om større Opmærksomhed, og saadanne Opfordringer ville udgaae fra Indenrigsministeriet, naar Vedkommende henvender sig med Klager desangaaende til Samme, ikke at tale om, at Taxten for Avertissementerne er undergivet Indenrigsministeriets Myndighed. Jeg troer, at dette Forhold igjennem mange Aars Praxis har ordnet sig paa en hensigtsmæssig Maade, og at det er vanskeligt at give en Lovbestemmelse om enkelte Dele af Forholdet, uden at man derved let kan komme til at skade det Hele.

Da Ingen flere begjærede Ordet, fattedes Lovforslagets Dvergang til 2den Be-